

DA VINCI -KOODIN KIRJOITAJALTA

KUVITETTU LAITOS

DAN BROWN

KUVITETTU LAITOS

II INFERNO

INFERNO

KUVITETTU LAITOS

DAN BROWN

SUOMENTANUT
JORMA-VEIKKO SAPPINEN

Werner Söderström Osakeyhtiö | Helsinki

Lainaukset:

Dante Alighierin *Jumalainen näytelmä*, suom. Eino Leino
Giorgio Vasarin *Taiteilijaelämäkertoja*, suom. Pia Mänttari

Englanninkielinen alkuteos INFERNO

© Dan Brown 2013

First published by Knopf Doubleday. All rights reserved.

Published by arrangement with Sanford J. Greenburger Associates, Inc.

Kaavio sivulla 145 © 2008 Reed Business Information, UK.

All rights reserved. Distributed by Tribune Media Services.

Suomenkielinen laitos © Jorma-Veikko Sappinen ja WSOY 2015

ISBN 978-951-0-41116-2

Painettu EU:ssa

VANHEMMILLEN

SAATTEEKSI

Ennen *Infernoa* olin kirjoittanut useita romaaneja kuvataiteesta, mutta en ainutakaan kirjallisuudesta. Olin innoissani, kun pääsin syventymään kirjaani varten Danten mestariteokseen *Jumalainen näytelmä* sekä hänen näkemykseensä helvetistä, mutta myös huikaisevaan taiteeseen, historiaan ja paikkoihin, joilla oli niin merkittävä vaikutus hänen elämäänsä ja kirjoituksiinsa.

Kuvitettu laitos upeine valokuvineen on suonut minulle mahdollisuuden kokea toistamiseen kaiken sen, mistä tutkimustyötä tehdessäni ja kirjaa kirjoittaessani sain nauttia. Toivotan viihdyttävää lukukokemusta.

Helvetin pimeimmät paikat on varattu niille, jotka pysyvät
puolueettomina moraalisten kriisien aikana.

FAKTOJA:

Kaikki tämän kirjan viittaukset taiteeseen, kirjallisuuteen, tieteeseen ja historiaan pitävät paikkansa.

»Konsortio» on yksityinen organisaatio, jolla on toimipaikka seitsemässä maassa. Nimi on muutettu turvallisuuden ja rauhan varmistamiseksi.

Helveti, Inferno, on tuonela sellaisena kuin sitä kuvataan Dante Alighierin eeppisessä runoteoksessa *Jumalainen näytelmä*. Siinä helveti näyttyy rakenteeltaan monitahoisena valtakuntana, jota asuttavat »varjoiksi» nimitetyt olennot – elämän ja kuoleman välimaastoon vangeiksi jääneet ruumiittomat sielut.

UFFIZIN GALLERIA, FIRENZE

Prologi

Minä olen Varjo.
Läpi lohduttoman kaupungin minä pakenen.
Läpi iankaikkisen vaivan minä karkaan.
Juoksen Arnojoen rantaa hengästyneenä... käännyin vasempaan
Via dei Castellanille, suuntaan pohjoiseen, kyyristelen Uffizin varjoissa.

Ja edelleen he ovat kannoillani.

Heidän askelensa kuuluvat jo kovempina, kun he vainoavat minua helytymättömän päättäväisesti.

Jo vuosia he ovat ajaneet minua takaa. Heidän peräänantamattomuutensa on pitänyt minut maan alla, pakottanut minut elämään kiirastulessa, raatamaan maan alla kuin ktooninen hirviö.

Minä olen Varjo.

Täällä maan päällä kohotan katseeni pohjoiseen, mutta en löydä suoraa reittiä pelastukseen, sillä Apenniinit peittävät aamunkoiton ensimmäisen kajastuksen.

Ohitan palatsin, jossa on ampuma-aukoilla varustettu torni ja yksiviisarinen kello, pujottelen aikaisten kaupustelijoiden lomitse Piazza San Firenzellä, kaupustelijoiden, joiden karkeat äänet lemahtavat *lampredottolta* ja paahdetuilta oliiveilta. Ylitän kadun ennen Bargelloa, oikaisen kohti Badian tornia ja törmään kovaa rautaporttiin portaiden juurella.

Epäily kaikki pitää tässä jättää.

Käänän kahvaa, astun käytävään ja tiedän, että siltä ei ole paluuta. Yllytän lyijynraskaita jalkojani nousemaan kapeita portaita, joiden sileät marmoriaskelmat kohoavat kuoppaisena ja kuluneena spiraalina kohti taivasta.

BADIAN TORNI, FIRENZE

Alhaalta kaikuu ääniä. Anovia ääniä.

Takaa-ajajat ovat kannoillani, eivät anna periksi, lähestyvät.

*He eivät ymmärrä, mitä on tulossa... eivätkä mitä olen heidän hyväkseen tehnyt.
Kiittämätön maa!*

Kun nousen portaita, näyt ilmaantuvat voimakkaina: tulisessa sateessa vään-telehtivät heikumallisten ruumiit, ulosteissa kelluvat ahmattisielut, Saatanan jäiseen otteeseen jähmettyneet petolliset roistot.

Nousen viimeiset askelmat ja saavun huipulle, hoipun puolikuolleena kosteaan aamuilmaan. Ryntään miehenkorkuiselle muurille ja kurkistan hammas-
tuksen aukosta. Kaukana alhaalla levittäytyy tämä siunattu kaupunki, johon olen hakeutunut turvaan vainoajiltani.

Takaapäin kiirivät huudot käyvät yhä lähemmäksi. »Tekonne on sulaa hulluutta!»

Hulluus siittää hulluutta.

»Jumalan rakkauden tähden, kertokaa, mihin olette kätkenyt sen!» he huutavat.

Nimenomaan Jumalan rakkauden tähden en kerro.

Seison nyt nurkkaan ajettuna, selkä vasten kylmää kiveä. Heidän katseensa porautuu suoraan kirkkaanvihreisiin silmiini ja heidän ilmeensä synkkenee, se

ei ole enää anova, vaan uhkaava. »Tiedätte että meillä on keinomme. Voimme pakottaa teidät kertomaan, missä se on.»

Juuri siksi olen kiivennyt korkealle kohti taivasta.

Varoittamatta käännyn ja nostan käteni, takerrun sormenpäälläni muurin reunaan ylhäällä, vedän itseni reunukselle, kömmin polvilleni ja nousen sitten epävakaana kuilun partaalle seisomaan. *Opasta minut, rakas Vergilius, tyhjyyden poikki.*

He ryntäävät eteenpäin epäuskoina, haluaisivat tarttua jalkoihini mutta pelkäävät horjuttavansa tasapainoani ja tönäisevänsä minut alas. Nyt he jo anelevat, hiljaa ja epätoivoisesti, mutta olen kääntänyt heille selkäni. *Tiedän mitä minun on tehtävä.*

Alhaalla, huikaisevan kaukana alhaalla, punaiset tiilikatot levittäytyvät kuin tulimeri vainioilla. Ne valaisevat kauniin maan, jossa jättiläiset kerran kulkivat – Giotto, Donatello, Brunelleschi, Michelangelo, Botticelli.

Hivutan varpaitani reunaa kohti.

»Tulkaa alas!» he huutavat. »Ei ole vielä liian myöhäistä.»

Oi, te itsepintaiset tietämättömät! Ettekö näe tulevaisuuteen? Ettekö ymmärrä luomukseni loistokkuutta? Välttämättömyyttä?

Teen ilomielin tämän äärimmäisen uhrauksen – ja sammutan samalla viimeisen toivonne löytää sen, mitä etsitte.

Ette ikinä löydä sitä ajoissa.

Kymmeniä metrejä alempana piazzan mukulakiveys kutsuu kuin rauhaisa keidas. Miten kaipaisinkaan lisää aikaa... mutta aika on ainoa hyödyke, jonka ostamiseen edes valtava omaisuuteni ei riitä.

Näinä viimeisinä sekunteina katson alas piazzalle ja kohtaan näyn, joka saa minut säpsähtämään.

Näen sinun kasvosi.

Katsot ylös varjoista minuun. Katseesi on surullinen, mutta vaistoan siitä kunnioitusta aikaansaannostani kohtaan. Ymmärrät, ettei minulla ole muuta mahdollisuutta. Rakkaudesta ihmiskuntaa kohtaan minun on varjeltava mesariteostani.

Se kasvaa parhailleankin, odottaa, muhii verenpunaisen veden alla laguunissa, jonka pinnasta eivät heijastu tähdet.

Ja niin kohotan katseeni sinun silmistäsi ja katson taivaanrantaan. Korkealla tämän raskautetun maailman yläpuolella lausun viimeisen rukoukseni.

BADIA FIORENTINA

Rakas Jumala, rukoilen, että maailma ei muista minua hirviömäisenä synnintekijänä, vaan suurena pelastajana, jollainen tiedät minun todella olevan. Rukoilen, että ihmiskunta ymmärtää lahjan, jonka jätän jälkeeni.

Lahjani on tulevaisuus.

Lahjani on pelastus.

Lahjani on Inferno.

Tämän jälkeen kuiskaan aamenen – ja astun viimeisen askeleni tyhjyyteen.

HELVETTIÄ KUVAAVA FRESKO, IL DUOMO, FIRENZE

Luku I

Muistot ilmaantuivat hitaasti kuin kuplat, jotka nousevat pintaan pohjattoman kaivon pimeydestä.

Hunnutettu nainen.

Robert Langdon katseli naista yli joen, jonka kuohuva vesi virtasi verestä punaisena. Nainen seisoj vastarannalla Langdoniin päin kääntyneenä, liikkumattomana, vakavana, kasvot hunnun peittäminä. Hän puristi kädessään sinistä *tainia*-liinaa ja kohotti sitä jalkojensa juuressa levittäytyvän ruumismeren kunniaksi. Kaikkiällä lehyhy kuoleman löyhkä.

Etsi, nainen kuiskasi. Niin löydät.

Langdon kuuli sanat kuin nainen olisi lausunut ne hänen pänsä sisällä. »Kuka olet?» hän huusi, mutta hänen äänensä ei tullut kuuluville.

Aika käy vähiin, nainen kuiskasi. Etsi, niin löydät.

Langdon otti askelen kohti jokea mutta näki, että se oli verpunainen ja liian syvä ylitettäväksi. Kun hän kohotti taas katseensa hunnutettuun naiseen, tämän jalkojen juuressa lojuvat ruumiit olivat lisääntyneet. Niitä oli jo satoja, ehkä tuhansia, osa vielä elossa, kivusta vääntelehtivinä, sanoin kuvaamattomilla tavoilla kuolevina... tulen korventamina, ulosteisiin hautautuvina, toisiaan purevina. Joen yli hän kuuli kärsivien ihmisten tuskaisen voihkeen.

Nainen siirtyi kohti Langdonia ja ojensi siroja käsiään kuin pyytäen apua.

»Kuka olet?» Langdon huusi taas.

Vastaukseksi nainen kohotti hitaasti hunnun kasvoiltaan. Hän oli hätkähdyttävän kaunis, mutta vanhempi kuin Langdon oli kuvitellut – ehkä kuusissakymmenissä, ylväs ja vahva kuin ajaton veistos. Hänellä oli päättäväisesti tanassa oleva leuka, syväkatseiset, sielukkaat silmät ja hopeanväriset hiukset, jotka las-

ETSI,
NIIN
LÖYDÄT

keutuivat hartioille pitkinä kiharoina. Hänen kaulallaan riippui lasuurikiviamulletti: sauvan ympärille kietoutunut käärme.

Langdon vaistosi tuntevansa naisen, luottavansa tähän. *Mutta mistä? Miksi?*

Nainen osoitti nyt maasta sätkivänä töröttävää jalkaparia. Se kuului ilmeisesti jollekin onnettomalle sielulle, joka oli hautautunut maahan pää edellä vyötäisiä myöten. Miehen kelmeässä reidessä näkyi loalla kirjoitettu kirjain: R.

R? Langdon mietti epävarmana. *R niin kuin Robert? »Olenko se minä?«*

Naisen ilme ei paljastanut mitään. *Etsi, niin löydät*, hän toisti.

Hän alkoi odottamatta loistaa valkoista valoa... yhä kirkkaammin. Hänen koko ruumiinsa värähteli rajusti, ja sitten hän räjähti jyrähtäen tuhansiksi valonsirpaleiksi.

Langdon säpsähti hereille huutaen.

Huone oli kirkkaasti valaistu. Hän oli yksin. Ilmassa tuntui vahva desinfiointiaineen tuoksu, ja jossain päästi kone vaimaita, rytmikkäitä piipahduksia hänen sydämenlyöntiensä tahtiin. Langdon yritti liikuttaa oikeaa kättään, mutta terävä kipu esti. Hän laski katseensa ja näki kyynärvarteensa kiinnitetyn tiputusletkun.

Hänen pulssinsa kiihtyi, ja kone seurasi sitä, piippasi entistä tiheämmin.

Missä olen? Mitä on tapahtunut?

Langdonin takaraivossa sykki jäytävä kipu. Hän kohotti varovasti vapaata kättään, kosketti päänahkaansa ja yritti paikantaa kivun lähteen. Sotkuisen tukkansa alta hän tunsi ompeleiden kovat nystyrät. Tikkejä oli kymmenkunta, ja ne olivat kuivuneen veren peitossa.

Hän sulki silmänsä ja yritti muistaa mahdollisen onnettomuuden.

Ei mitään. Pelkkää tyhjää.

Mieti.

Pelkkää pimeyttä.

Sisään kiiruhti lääkärintakkiin pukeutunut mies, ilmeisesti pillastuneen sydänmonitorin hälyttämänä. Hänellä oli takkuinen parta, tuuheat viikset ja liikakasvuisten kulmakarvojen alla lempeät silmät, joista välittyi mielteliästä rauhallisuutta.

»Mitä... on tapahtunut?« Langdon sai sanottua. »Onko minulle sattunut onnettomuus?«

Parrakas mies kohotti sormen huulilleen, ryntäsi ulos ja kutsui jotakuta käytävässä.

Langdon käänsi päätään, mutta liike iski kivun piikin hänen aivojensa läpi. Hän hengitti syvään ja antoi kivun laantua. Sitten hän alkoi hyvin varovasti ja järjestelmällisesti tarkastella steriiliä ympäristöään.

Potilashuoneessa oli vain yksi sänky. Ei kukkia. Ei kortteja. Hän näki läheisellä pöydällä vaatteensa, jotka oli viikattu ja pantu läpinäkyvään muovipussiin. Ne olivat veren peitossa.

Helkkari. Varmaan paha juttu.

Seuraavaksi Langdon käänsi päätään hyvin hitaasti kohti sängyn vieressä olevaa ikkunaa. Ulkona oli pimeää. Yö. Hän ei nähnyt lasista muuta kuin oman heijastuksensa: harmaakasvoisen muukalaisen, joka makasi kalpeana ja väsyneenä, letkuihin ja johtoihin kytkettynä, valvontalaitteiden ympäröimänä.

Käytävää pitkin lähestyi ääniä, ja Langdon käänsi taas katseensa huoneeseen. Lääkäri palasi mukanaan nainen.

Nainen näytti vähän yli kolmikymmenvuotiaalta. Hänellä oli sininen leikkaussaliasu, ja hän oli sitonut vaaleat hiuksensa taakse paksuksi poninhännäksi, joka heilahteli hänen kävellessään.

»Olen tohtori Sienna Brooks», nainen sanoi ja hymyili Langdonille. »Olen tänä yönä vuorossa tohtori Marconin kanssa.»

Langdon nyökkäsi heikosti.

Pitkä ja sulavaliikkeinen tohtori Brooks asteli itsevarmasti kuin ainakin urheilija. Muodottomaan leikkaussaliasuun pukeutuneenakin hänessä oli sorjaa eleganssia. Langdon ei erottanut kasvoiltaan minkäänlaista meikkiä, mutta ne näyttivät epätavallisen sileiltä, ja ainoa virhe oli pikkuruinen kauneuspilkku huulten yläpuolella. Hänen silmänsä olivat lempeänruskeat, mutta niiden katse vaikutti poikkeuksellisen läpitunkevalta, ikään kuin silmät olisivat todistaneet yhtä sun toista, mitä vain harvat hänen ikäisensä saavat kokea.

»Tohtori Marconi ei osaa paljon englantia», Brooks sanoi ja istuutui Langdonin viereen. »Hän pyysi minua täyttämään potilastietolomakkeenne.» Hän hymyili uudestaan.

»Kiitos», Langdon kähähti.

»No niin», Brooks sanoi tarmokkaasti. »Mikä on nimenne?»

Muistaminen vei hetken. »Robert... Langdon.»

Brooks suuntasi kynälampun Langdonin silmiin. »Ammatti?»

Tämä tieto nousi pintaan vielä hitaammin. »Professori. Taidehistoria... ja symbologia. Harvardin yliopisto.»

Brooks laski lampun häkeltyneen näköisenä. Tuuheakulmainen Marconi näytti yhtä yllättyneeltä.

»Oletteko amerikkalainen?»

Langdon katsoi Brooksia kummastuneena.

»Sillä vain että...» Brooks epäröi. »Teillä ei ollut saapuessanne mitään, mistä teidät voisi tunnistaa. Teillä oli Harris Tweed -takki ja Somersetin kengät, joten veikkasimme brittiä.»

»Olen amerikkalainen», Langdon vakuutti liian väsyneenä selittämään, että hän suosi laadukkaita vaatteita.

»Onko kipuja?»

»Päässä», Langdon vastasi. Lampun kirkas valo oli vain pahentanut särkyä. Onneksi Brooks pani lampun taskuunsa, tarttui Langdonin ranteeseen ja mitasi pulssin.

»Heräsitte huutaen», hän sanoi. »Muistatteko, miksi?»

Langdonin mieleen palautui outo näky hunnutetusta naisesta, jota ympäröivät vääntelehtivät ruumiit. *Etsi, niin löydät.* »Näin painajaista.»

»Millaista?»

Langdon kertoi.

Brooksin ilme pysyi tutkimattomana hänen kirjoittaessaan alustalla olevaan paperiin. »Onko teillä aavistustakaan, mikä olisi voinut laukaista niin pelottavan näyn?»

Langdon penkoi muistiaan ja pudisti päätään, joka esitti jyskyttävän vastalauseen.

»No niin, herra Langdon», Brooks sanoi kirjoittaen edelleen. »Pari rutiinikysymystä. Mikä viikonpäivä tänään on?»

Langdon mietti hetken. »Lauantai. Muistan, että kävelin tänään kampuksen poikki... olin menossa iltaluennolle, ja sitten... en juuri muuta muistakaan. Kaaduinko minä?»

»Palaamme siihen tuonnempana. Tiedätkö missä olette?»

Langdon esitti parhaan arvauksensa. »Massachusettsin yleisessä sairaalassa?»

Brooks teki uuden merkinnän. »Onko joku, jolle meidän pitäisi soittaa puolestanne? Vaimo? Lapsia?»

»Ei ketään», Langdon vastasi refleksimäisesti. Hän oli aina nauttinut yksinolosta ja riippumattomuudesta, jonka hänen valitsemansa poikamieselämä soi, joskin hän joutui myöntämään, että nykyisessä tilanteessa olisi mukava nähdä vieressä tutut kasvot. »Voisin soittaa joillekin kollegoille, mutta se ei ole välttämätöntä.»

Brooks lopetti kirjoittamisen, ja tohtori Marconi lähestyi. Marconi siloteli taas tuuheita kulmakarvojaan, otti taskustaan pienen nauhurin ja näytti sitä Brooksille. Brooks nyökkäsi ymmärtämisen merkiksi ja kääntyi taas potilaansa puoleen.

»Kun tulitte, sopersitte jotain uudelleen ja uudelleen.» Hän vilkaisi Marconia, ja tämä kohotti nauhuria ja painoi nappulaa.

Tallenne alkoi pyöriä, ja Langdon kuuli oman tokkuraisen äänensä, joka toisti kerran toisensa jälkeen samaa lausetta: »*Ve... sorry. Ve... sorry.*»

»Minun korviini kuulostaa kuin pyytelisitte anteeksi, 'Very sorry. Very sorry'», Brooks sanoi.

Langdon oli samaa mieltä, vaikka hän ei muistanut sanoneensa niin.

Brooks loi häneen levottomuutta herättävän kiinteän katseen. »Onko teillä aavistustakaan, miksi sanoitte niin? Oletteko pahoillanne jostakin?»

Kun Langdon kaiveli muistinsa pimeitä sopukoita, hän näki taas hunnutetun naisen. Nainen seisoj verpunaisen joen rannalla ruumiiden ympäröimänä. Kuoleman löyhkä palasi.

Langdonin valtasi vaistomainen, voimakas vaaran tunne, mutta vaara ei kohdistunut yksin häneen, vaan kaikkiin. Sydänmonitorin piipitys kiihtyi. Hänen lihaksensa jännittyivät, ja hän yritti nousta istumaan.

Brooks painoi nopeasti kätensä Langdonin rintalastaa vasten ja pakotti tämän takaisin makuulle. Hän vilkaisi parrakasta Marconia, ja tämä asteli läheisen työtason luo ja alkoi valmistella jotain.

Brooks seisoj Langdonin vieressä ja alensi äänensä kuiskaukseksi. »Ahdistus on tavanomaista pään vammojen yhteydessä, mutta teidän on pidettävä sykkeenne alhaisena. Ei liikkeitä. Ei kiihtymystä. Maatkaa vain ja levätkää. Toivutte kyllä. Muistinne palaa vähitellen.»

Marconi palasi kädessään ruisku, jonka hän antoi Brooksille. Brooks ruiskutti sen sisällön Langdonin tiputusletkuun.

»Lievästi rauhoittavaa lääkettä, joka auttaa myös kipuun», hän selitti. »Paranette aikanaan. Nukkukaa nyt vain. Jos tarvitsette jotain, painakaa tuota nappulaa.»

Hän sammutti valot ja poistui Marconin kanssa.

Jäätyään pimeyteen Langdon tunsi melkein heti lääkkeen hyökyvän hänen elimistönsä läpi, ja se kiskoi hänen ruumistaan takaisin syvään kaivoon, josta hän oli noussut. Hän kamppaili tunnetta vastaan ja piti silmiään väkisin auki huoneen pimeydessä. Hän yritti nousta istumaan, mutta ruumis tuntui lyijynraskaalta.

Liikahtaessaan hän huomasi kasvojensa kääntyneen taas ikkunan suuntaan. Hänen kuvajaisensa oli kadonnut lasista valojen sammuttamisen myötä, ja sen tilalla näkyi kaupungin valaistu, kaukainen siluetti.

Näkymää hallitsi torninhuippujen ja kupolien keskellä yksi majesteettinen julkisivu. Rakennus oli vaikuttava kivilinnoitus, jonka suojamuurin yläreuna oli hammastettu ja jonka vajaan sadan metrin korkuisessa tornissa oli yläkolmannuksen kohdalla pullistuma, ampuma-aukkojen täplittämä järeä rintavarustus.

Langdon sävähti istumaan sängyssä, jolloin hänen päässään räjähti kipu. Hän karkotti rajun jyskytyksen mielestään ja naulitsi katseensa torniin.

Hän tunsi tuon keskiaikaisen rakennuksen hyvin.

Se oli ainoa laatuaan maailmassa.

Valitettavasti se myös sijaitsi kuuden ja puolen tuhannen kilometrin päässä Massachusettsista.

PALAZZO VECCHIO, FIRENZE

LANGDONIN IKKUNAN ULKOPUOLELLA kulkevan Via Torregallin varjojen kätköissä nousi voimakasrakenteinen nainen vaivattomasti BMW-moottori-pyörän selästä ja lähti liikkeelle määrätietoisena kuin saalistava pantteri. Hänen katseensa oli terävä. Hänen lyhyiksi kynityt hiuksensa, jotka oli muotoiltu piikeiksi, törröttivät mustan nahkapuvun pystyyn käännettyä kaulusta vasten. Hän tarkisti vaimentimella varustetun aseensa ja katsoi ylös ikkunaan, jonka takaa Robert Langdonin valo oli juuri sammunut.

Aiemmin yöllä hänen alkuperäinen tehtävänsä oli mennyt hirvittävällä tavalla pieleen.

Yksi ainoa pulun kujerrus oli muuttanut kaiken.

Nyt hän oli saapunut korjaamaan virheen.

Luku 2

*O*lenko Firenzessä?

Langdonin päässä jyskytti. Hän istui nyt selkä suorana sairaalasängyssä ja painoi kutsunappulaa yhä uudelleen. Sydän takoi huolimatta elimistössä jylläävistä rauhoittavista lääkkeistä.

Tohtori Brooks kiiruhti sisään poninhäntä heilahdellen. »Oletteko kunnossa?»

Langdon pudisti päätään ällistyneenä. »Olen Italiassa!»

»Hyvä», Brooks sanoi. »Alatte muistaa.»

»En!» Langdon osoitti sormellaan mahtavaa rakennusta, joka näkyi kaukaisuudessa. »Tunnistan Palazzo Vecchion.»

Brooks sytytti valot, jolloin kaupungin siluetti katosi. Hän asteli Langdonin sängyn viereen ja kuiskasi rauhallisesti: »Ei ole syytä huoleen. Podette lievää muistinmenetystä, mutta tohtori Marconi on varmistanut, että aivotoimintanne on hyvällä mallilla.»

Myös partasuinen Marconi ampaisi sisään, kaiketi kutsunapin hälyttämänä. Hän tarkisti Langdonin sydänmonitorin, ja Brooks puhui hänelle nopeasti ja sujuvasti italiaksi – jotain sellaista, että Langdon oli *agitato* tajuttuaan olevansa Italiassa.

Kiihtynyt? Langdon ajatteli vihaisesti. *Pikemminkin typertynyt!* Hänen elimistössään tulveksiva adrenaliini taisteli nyt rauhoittavia lääkkeitä vastaan. »Mitä minulle on tapahtunut?» hän kysyi vaativasti. »Mikä päivä nyt on?»

»Kaikki on hyvin», Brooks sanoi. »Nyt on aamuyö maanantaina maaliskuun 18. päivänä.»

Maanantai. Langdon siirsi kivuliaat ajatuksensa väkisin viimeisiin muistikuviin ennen katkosta: kylmää ja pimeää, kävely yksin Harvardin kampuksen poikki lauontain iltaluennolle. *Tapahtuiko se toissapäivänä?* Hänet valtasi entistä viiltävämpi hätäännys, kun hän yritti muistella luentoa ja aikaa sen jälkeen. *Ei mitään.* Sydänmonitorin piipahtelu nopeutui.

Marconi rapsutti partaansa ja jatkoi laitteiden säätelyä, ja Brooks istahti taas Langdonin viereen.

»Kyllä te vielä kuntoon tulette», hän vakuutti lempeästi. »Olemme diagnosoineet teillä retrogradisen amnesian, joka on hyvin yleinen päävammojen yhtey-

dessä. Muistonne viime päiviltä saattavat olla sekavia tai puuttua kokonaan, mutta mitään pysyvää vahinkoa ei pitäisi jäädä.» Hän vaikeneti hetkeksi. »Muis-tatteko minun etunimeni? Sanoin sen kun tuljin sisään.»

Langdon mietti hetken. »Sienna.» *Tohtori Sienna Brooks.*

Brooks hymyili. »Siinä näette. Teille syntyy jo uusia muistoja.»

Langdonin päänsärky oli lähes sietämätöntä, eikä hänen lähinäkönsä ottanut tarkentuakseen. »Mitä on tapahtunut? Miten jouduin tänne?»

»Mielestäni teidän pitäisi levätä, ja ehkä –»

»Miten jouduin tänne?» Langdon tivasi, ja sydänmonitori kiihtyi entisestään.

»Hyvä on, hengittäkää vain rauhallisesti», Brooks sanoi ja vaihtoi hermostu-neen katseen kollegansa kanssa. »Minä kerron.» Hänen sävynsä vakavoitui huo-mattavasti. »Hoipuitte kolme tuntia sitten ensiapuklinikallemme, päässäanne olevasta haavasta vuoti verta ja tuuperruitte saman tien. Kenelläkään ei ollut aavistustakaan, kuka olette tai miten saavuitte tänne. Sopersitte jotain eng-lanniksi, joten tohtori Marconi pyysi minut avuksi. Olen täällä sapattivapaalla Isosta-Britanniasta.»

Langdonista tuntui kuin hän olisi herännyt keskellä Max Ernstin maalausta. *Mitä hittoa minä teen Italiassa?* Tavallisesti hän kävi täällä joka toinen kesäkuu taidekonferenssissa, mutta nyt oli maaliskuu.

Rauhoittavat lääkkeet olivat saamassa yliotteen, ja hänestä tuntui kuin maan vetovoima vahvistuisi joka sekunti ja yrittäisi kiskoa hänet patjan läpi. Hän kamppaili sitä vastaan, kohotti päätään, koetti pysyä virkeänä.

Brooks kumartui hänen ylleen kuin leijaileva enkeli. »Minä pyydän», hän kuis-kasi. »Päävamman on herkkä juttu ensimmäisen vuorokauden kuluessa. Teidän on levättävä, tai saatatte aiheuttaa suurta vahinkoa.»

Sisäpuhelimien kaiuttimesta räsähti ääni. »*Tohtori Marconi?*»

Marconi kosketti seinässä olevaa nappulaa ja vas-tasi: »Si?»

Yhteydenottaja puhui nopeasti italiaksi. Langdon ei saanut sanoista selvää, mutta hän näki lääkärei-den katsahtavan toisiinsa yllättyneinä. *Vai pelästyneinä?*

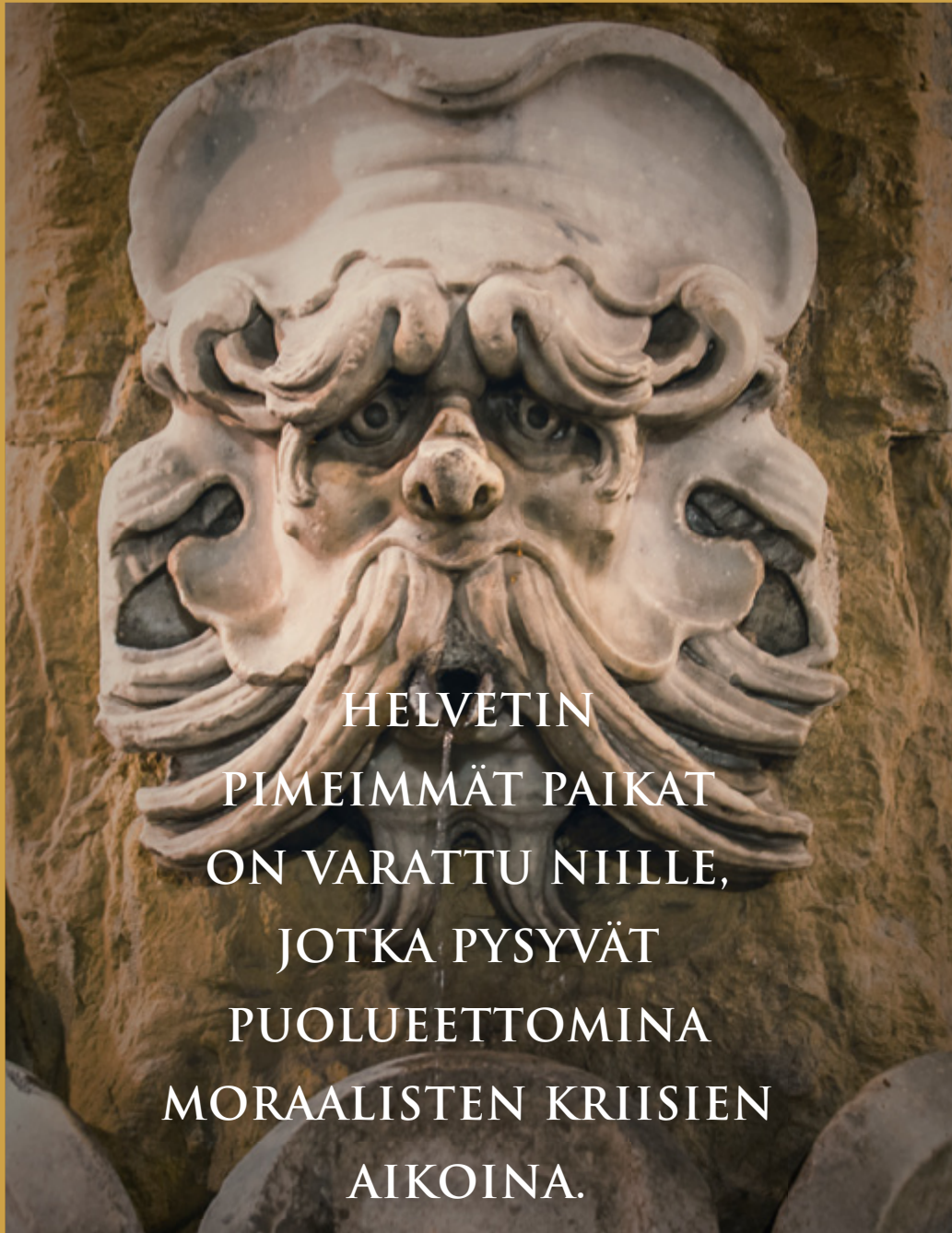
PYHÄN ANTONIUKSEN KIUUSAUS,
1945, MAX ERNST

© 2014 Artists Rights Society (ARS),
New York / ADAGP, Paris

KUVITETTU LAITOS

KUVITETTU LAITOS

HELVETIN
PIMEIMMÄT PAIKAT
ON VARATTU NIILLE,
JOTKA PYSYVÄT
PUOLUEETTOMINA
MORAALISTEN KRIISIEN
AIKOINA.

TAIDEAARTEET JÄNNITTÄVÄN SEIKKAILUN NÄYTTÄMÖNÄ
Infernon kuvitetun laitoksen yli kaksisataa kuvaa havainnollistavat
taidehistorian aarteet ja kryptiset koodit kolmessa kaupungissa.

